

Rom upprättar synen – nummer fem

Avtäckandet av de återkommande profetiska stridigheterna inom adventismen: Att förstå ditt folks rövare

Jeff Pippenger
2024-08-09

I den senaste artikeln identifierade vi sex profetiska konfliktlinjer som har förekommit i adventismens historia från milleriternas tidsperiod fram till i dag. Jag hävdar att den första och den sista kontroversen om ”ditt folks rövare” i vers fjorton i Daniel kapitel elva är profetiskt identiska. Milleriterna förstod att ”rövarna” syftade på Rom, och protestanterna lärde att ”rövarna” var en syrisk kung vid namn Antiochus Epifanes.

Och i de tiderna skall många resa sig mot konungen i söder; också våldsverkarna bland ditt folk skall upphöja sig för att befästa synen; men de skall falla. Daniel 11:14.

Med början i vers tio och fram till vers femton skildras en krigsföring mellan Egyptens och Syriens riken. Egypten är i denna passage kungen i söder, och den syriske kungen framställs som kungen i norr. Vers tio anger det som historikerna kallar början på det fjärde syriska kriget år 219 f.Kr.; verserna elva och tolv återger slaget vid Rafia år 217 f.Kr. och dess efterspel. Därefter anger verserna tretton till femton slaget vid Panium år 200 f.Kr. I verserna tio till femton är den syriske kungen Antiochus Magnus, härskare över det seleukidiska riket.

Vers tio återger den historiska händelseutvecklingen när Antiochos Magnus inleder ett krig för att återvinna det område som år tidigare hade tagits från det seleukidiska riket. I versen återtar han det förlorade området år 219 f.Kr., men han avbryter tillfälligt sina angrepp och söker omgruppera sin militära styrka. Han hade återtagit kontrollen över det förlorade området och nådde ända fram till Egyptens gräns, det södra riket som styrdes av den ptolemeiska dynastin. Mellan 219 f.Kr. och 217 f.Kr. lade både kungen i Södern och kungen i Norr upp planer inför det annalkande slaget vid Rafia.

Slaget vid Rafia ägde rum år 217 f.Kr., och det södra riket, Egypten, som styrdes av Ptolemaios, segrade över den syriske kungen Antiochus Magnus, kungen i norr i det profetiska avsnittet. Därefter, i verserna tretton till och med femton, sjutton år senare, år 200 f.Kr., gick Antiochus Magnus, som då hade ingått en allians med Filip av Makedonien, i strid mot Egypten i slaget vid Panion. Det södra riket, Egypten, hade då en barnkung på fem eller sex år, och Antiochus Magnus och Filip kunde inte motstå att dra fördel av Egyptens barnkung, och Antiochus Magnus segrade i slaget vid Panion. De tre verser som återger slaget vid Panion innehåller vers fjorton, där en ny makt introduceras i den profetiska berättelsen.

Ditt folks rövare är en annan makt än den egyptiske kungen i söder, eller den seleukidiske kungen i norr, eller Filip, den makedoniske härskaren. Milleriterna insåg att Rom är ditt folks rövare. Ett av de hebreiska rotord som översätts med ”rövare” betyder brytare. Det hedniska Rom framställs i profetian som den makt som skulle krossa i stycken.

Därefter såg jag i nattens syner, och se, ett fjärde djur, fruktansvärt och förskräckligt och utomordentligt starkt; och det hade stora järntänder. Det slukade och krossade och trampade ned återstoden med sina fötter; och det var olikt alla de djur som hade varit före det; och det hade tio horn. Daniel 7:7.

När Uriah Smith kommenterar rövarna, citerar han en historiker som påpekar att rövare representerar överträdare.

”En ny makt införs nu,—’ditt folks rövare’; ordagrant, säger biskop Newton, ’ditt folks brytare’. Långt borta vid Tiberns stränder hade ett rike närt sig med ärelystna planer och mörka anslag. Till en början litet och svagt växte det med förunderlig snabbhet i styrka och kraft, sträckte sig försiktigt än hit, än dit för att pröva sin förmåga och testa styrkan i sin krigiska arm, till dess att det, medvetet om sin makt, djärvt höjde sitt huvud bland jordens nationer och med oemotståndlig hand grep rodret över deras angelägenheter. Härfter står namnet Rom på historiens blad, bestämt att under långa tidsåldrar styra världens angelägenheter och utöva ett mäktigt inflytande bland nationerna ända till tidens slut.

”Rom talade; och Syrien och Makedonien fann snart att en förändring kom över gestalten i deras dröm. Romarna ingrep till den unge konungen i Egyptens försvar, fast beslutna att han skulle skyddas från den undergång som Antiochos och Filippus hade planlagt. Detta var år 200 f.Kr. och var ett av romarnas första viktiga ingripanden i Syriens och Egyptens angelägenheter.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 257.

Den förutsägelse som framläggs i verserna uppfylldes under ungefär tjugo år, från 219 f.Kr. till 200 f.Kr., men profeterna talar mer om de sista dagarna än om de dagar i vilka de levde.

”Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profetior äger giltighet för oss. ’Men allt detta vederfors dem såsom förebilder; och det blev upptecknat till varning för oss, till vilka tidsåldrarnas slut har kommit.’ 1 Korintherbrevet 10:11. ’Det blev uppenbart för dem att det inte var sig själva, utan oss, som de tjänade med det som nu har förkunnats för er genom dem som i den Helige Ande, sänd från himmelen, har predikat evangeliet för er; ting som änglar åstundar att skåda in i.’ 1 Petrusbrevet 1:12....”

”Bibeln har samlat och sammanbundet sina skatter för denna sista generation. Alla Gamla testamentets stora händelser och högtidliga skeenden har upprepats och upprepas i församlingen i dessa sista dagar.” *Selected Messages*, bok 3, s. 338, 339.

Även om Daniel inte levde under den tjugoårsperiod som vi nu betraktar, upplyser inspirationen genom syster Whites skrifter oss om att mycket av den historia som återges i Daniel 11 skall upprepas i det slutliga uppfyllandet av Daniel 11.

”Vi har ingen tid att förlora. Orostider ligger framför oss. Världen är uppfylld av krigets anda. Snart skall de oroliga skeenden som omtalas i profetiorna äga rum. Profetian i Daniels elfte kapitel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Mycket av den historia som har ägt rum i uppfyllelse av denna profetia kommer att upprepas.” *Manuscript Releases*, nummer 13, s. 394.

Verserna tio till och med femton i Daniel elva återger de sista dagarnas historia, som leder fram till den snart annalkande söndagslagen, ty vers sexton anger när Rom för första gången erövrade det ”härliga landet”.

Men den som kommer emot honom skall göra efter sin egen vilja, och ingen skall kunna stå honom emot; och han skall stå i det härliga landet, vilket genom hans hand skall fördärvas.
Daniel 11:16.

Daniel använder uttrycket ”det härliga landet” två gånger i sina skrifter. Den första gången är i vers sexton, när det bokstavliga hedniska Rom erövrade Judas bokstavliga härliga land.

”Fastän Egypten inte kunde stå emot Antiokus, kungen i norr, kunde Antiokus inte stå emot romarna, som nu kom emot honom. Inga riken kunde längre göra motstånd mot denna uppstigande makt. Syrien erövrades och lades till det romerska riket, när Pompejus år 65 f.Kr. berövade Antiochus Asiaticus hans besittningar och gjorde Syrien till en romersk provins.

”Samma makt skulle också stå i det Heliga landet och förtära det. Rom kom i förbindelse med Guds folk, judarna, genom förbund år 162 f.Kr., från vilket datum det intar en framträdande plats i den profetiska tideräkningen. Det förvärvade emellertid inte jurisdiktion över Judeen genom faktisk erövring förrän år 63 f.Kr.; och då på följande sätt.” Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

Den andra vers där Daniel använder uttrycket ”det härliga landet” är vers fyrtioett.

Han skall också tåga in i det härliga landet, och många länder skall omstörtas; men dessa skall undkomma ur hans hand: Edom och Moab och de förnämsta av Ammons barn. Daniel 11:41.

Vers fyrtioett följer naturligtvis efter vers fyrtio, och vers fyrtio börjar med orden ”och vid ändens tid”. I Den stora striden identifierar syster White år 1798 som ”ändens tid”, så vers fyrtioett identifierar historia som följer efter ändens tid år 1798.

”Men vid ändens tid, säger profeten, ’skall många fara hit och dit, och kunskapen skall bli stor.’ Daniel 12:4.... Sedan 1798 har Daniels bok blivit öppnad, kunskapen om profetierna har ökat, och många har förkunnat det högtidliga budskapet om den nära förestående domen.” Den stora striden, 356.

Det härlighetens land i vers fyrtioett är inte det bokstavliga forntida Juda, utan det andliga moderna Juda. Förenta staterna är det andliga moderna Juda, och vers fyrtioett identifierar den snart annalkande söndagslagen i Förenta staterna.

Det som är andligt kom alltså inte först, utan det som är naturligt; därefter kommer det som är andligt. 1 Korintherbrevet 15:46.

Denna söndagslag förebildas av vers sexton, ty ”mycket av den historia som har ägt rum” i uppfyllelsen av Daniel elva skall upprepas. Verserna tio till femton i de sista dagarna representerar den historia som föregår och leder fram till söndagslagen.

Kungen i norr i dessa fem verser, liksom kungen i söder, vilka uppfylldes av den seleukidiske kungen Antiochos Magnus och de egyptiska kungarna i det ptolemeiska riket, utgör förebilder på makter som står i fokus för den historia som leder fram till den snart annalkande söndagslagen. Dessa verser identifierar historien om de etthundrafyrtiofyra tusendens rörelse, ty vers tio identifierar Sovjetunionens sammanbrott år 1989, och vers sexton den snart annalkande söndagslagen.

Kristus framhäver dessa verser genom att sammanföra vers tio med vers fyrtio och vers sexton med vers fyrtioett. Den direkta hänvisningen till det bokstavliga härliga landet, som är en förebild för det andliga härliga landet i vers fyrtioett, utgör slutet på de sex verserna, och vers tio är början.

Liksom Kristus såg till att vers sexton har en direkt förbindelse med vers fyrtioett, så har också vers tio en direkt förbindelse med vers fyrtio. Uttrycket i vers tio, ”svämma över och dra fram”, är identiskt med den hebreiska fras som i vers fyrtio översätts med ”svämma över och fara fram”. Frasen förekommer endast på ett annat ställe i Skrifterna, men där översätts den något annorlunda än i vers tio och vers fyrtio. Ändå är det samma hebreiska fras.

Och han skall tränga fram genom Juda; han skall svämma över och gå fram, han skall nå ända upp till halsen; och utbredningen av hans vingar skall fylla vidden av ditt land, o Immanuel.
Jesaja 8:8.

Jesajas ”svämma över och gå vidare” är detsamma som vers tio:s ”svämma över och tränga fram” och vers fyrtio:s ”svämma över och gå förbi”. Mer än så: var och en av de tre verserna beskriver ett angrepp från kungen i norr mot kungen i söder. I Jesaja angrep den nordlige kungen av Assyrien, Sanherib, Juda, Israels södra rike. I vers tio angrep Antiochos Magnus, den nordlige kungen av det seleukidiska riket, Egyptens södra rike. I vers fyrtio angrep kungen i norr, påvemakten, som hade fått ett dödligt sår i början av vers fyrtio, Sovjetunionens södra ateistiska makt. Varje vers representerar samma profetiska struktur av en konflikt mellan kungen i norr och kungen i söder, och i varje vers ”svämmas” den nordlige kungen ”över och går vidare”.

Jesajas vittnesbörd och vers tio identifierar båda att när den nordlige kungen angriper, stannar han innan han träder in i det södra rikets huvudstad. Sanherib förde sitt krig ända fram till Jerusalems murar, och inte längre. År 219 f.Kr. kom Antiochos Magnus till Egyptens gräns och stannade. Därefter förlorade han slaget vid Rafia, som ägde rum två år senare, år 217 f.Kr. Sanherib kom till Jerusalems murar och förlorade striden när Gud ingrep.

Därför säger Herren så om Assyriens kung: Han skall inte komma in i denna stad, inte heller skjuta en pil dit, inte rycka fram mot den med sköld och inte kasta upp en vall mot den. Den väg han kom på, samma väg skall han återvända, och han skall inte komma in i denna stad, säger Herren. Ty jag skall beskydda denna stad och rädda den, för min egen skull och för min tjänare Davids skull. Och det skedde den natten att Herrens ängel gick ut och slog i assyriernas läger etthundraåttiofem tusen. Och när man steg upp tidigt på morgonen, se, då var de alla döda kroppar. Så bröt Sanherib, Assyriens kung, upp och drog bort och återvände och stannade i Nineve. Och det skedde, medan han tillbad i sin gud Nisroks hus, att hans söner Adrammelek och Sareser slog honom med svärd. Och de undkom till Armeniens land. Och hans son

Esarhaddon blev kung i hans ställe. 2 Kungaboken 19:32–37.

År 1989 svepte nordens kung bort Sovjetunionen, men han övervann inte Sovjetunionens huvudstad. Ryssland blev stående kvar. Nästa strid, förebildad i vers elva och tolv, var slaget vid Rafia, vilket också förebildades genom omstörtandet av Sanheribs här och hans efterföljande död, vilket utpekar en seger för den sydlige kungen, vilken var Juda i Sanheribs vittnesbörd, och Rafia i Antiochos Magnus' vittnesbörd.

Vers tio ger en direkt koppling till vers fyrtio, och vers sexton ger en direkt koppling till vers fyrtioett. Verserna tio till och med sexton återger historien från 1989 fram till söndagslagen. Versen återger en dold historia i vers fyrtio som börjar med Sovjetunionens sammanbrott 1989 och fortsätter fram till söndagslagen. Vers tio knyter också direkt de "sju tiderna" i Tredje Mosebok tjugosex till den dolda historien, men den sanningslinjen ligger utanför det vi här framlägger.

I den milleritiska historien uppstod den första av sex huvudsakliga kontroverser inom adventismen beträffande den korrekta identifieringen av Rom, och den gällde vilka rövarna i vers fjorton representerade. Protestanterna hävdade att de representerade Antiochos Epifanes, medan milleriterna identifierade dem som Rom. I adventismens sista kontrovers beträffande den korrekta identifieringen av Rom gäller det likaledes rövarna i vers fjorton. En grupp, representerad av milleriterna, upprätthåller milleriternas grundläggande förståelse, vilken bekräftades av Profetians Ande.

"Jag har sett att 1843 års tavla var ledd av Herrens hand, och att den inte skulle ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort." Early Writings, 74.

Det heliga schemat identifierar striden med noteringen 164 f.Kr.

"164 Antiochos Epifanes död, vilken naturligtvis inte reste sig mot furstarnas Furste, eftersom han hade varit död i 164 år innan furstarnas Furste föddes."

Hänvisningen till den kontroversen på den heliga kartan representerar den enda sanning som återges på den heliga kartan och som inte grundar sig på ett profetiskt avsnitt ur Guds Ord. Därigenom utpekar den ett kännemärke, inte i den bibliska historien utan i adventhistorien, och "den bör inte förändras", ty kontroversen visar hur den profetiska synen blir fastställd. Att förkasta denna grundläggande sanning är att samtidigt förkasta auktoriteten i Anden av profetians godkännande av den heliga kartan.

"Satans allra sista bedrägeri kommer att vara att göra Guds Andes vittnesbörd verkningslöst. "Där ingen uppenbarelse finns, går folket under" (Ordspråksboken 29:18). Satan kommer att verka sinnrikt, på olika sätt och genom olika redskap, för att rubba Guds kvarlevande folks förtrostan på det sanna vittnesbördet. Han kommer att införa falska syner för att vilseleda och kommer att blanda det falska med det sanna och på så sätt väcka människors avsky, så att de kommer att betrakta allt som bär namnet syner som en form av fanatism; men uppriktiga själar kommer, genom att jämföra falskt och sant, att sättas i stånd att skilja mellan dem." Selected Messages, bok 2, 78.

Den sista striden av ”rövarna av ditt folk” är densamma som den första, och utan förståelse av den symbol som stadfäster synen ”går folket under”. De ”går under” därför att de ”upphäver vittnesbördet från Guds Ande”.

Den andra gruppen hävdar att Förenta staterna framställs som rövarna i vers fjorton. Denna grupp är oförmögen eller ovillig att inse att Antiochos Magnus i verserna tio till femton representerar Förenta staterna. Precis som protestanterna i den milleritiska historien hävdade att rövarna var Antiochos, identifierar den grupp som är ovillig att se rövarna som den makt (Förenta staterna) som förebildas av Antiochos.

Sanheribs angrepp på Juda, som nådde ända till huvudstaden Jerusalem men misslyckades, leddes av Sanheribs general, Rabshake.

Kom nu därför, jag ber dig, och ingå ett avtal med min herre, kungen i Assyrien, så skall jag ge dig två tusen hästar, om du från din sida förmår sätta ryttare på dem. Hur skulle du då kunna driva tillbaka ens en enda hövitsman bland de ringaste av min herres tjänare och ändå förtrösta på Egypten för vagnar och ryttare? Har jag nu dragit upp mot denna plats utan Herren för att fördärva den? Herren sade till mig: Drag upp mot detta land och fördärva det. Då sade Eljakim, Hilkias son, och Shebna och Joach till Rabshake: Tala, vi ber dig, till dina tjänare på arameiska, ty vi förstår det; tala inte med oss på judiska i öronen på folket som står på muren. Men Rabshake sade till dem: Har min herre sänt mig till din herre och till dig för att tala dessa ord? Har han inte sänt mig till de män som sitter på muren, för att de skall äta sin egen träck och dricka sitt eget vattenkast tillsammans med er? Då trädde Rabshake fram och ropade med hög röst på judiska och talade och sade: Hör den store konungens ord, Assyriens konungs. 2 Kungaboken 18:23–28.

Rabshakeh framförde inte sina egna ord, utan Sanheribs, Assyriens kungs, ord. I Daniel 11:40 är kungen i norr den påvliga makten, som vid ändens tid år 1798 mottog ett dödligt sår genom den ateistiska Frankrikes hand, den södra kungen. I versen slår kungen i norr slutligen tillbaka och svämmar över det södra riket (Sovjetunionen) år 1989. När kungen i norr fullbordade detta verk, förde han med sig ”vagnar och ryttare och många skepp”. ”Vagnar och ryttare” representerar militär styrka och ”skepp” representerar ekonomisk makt. Dessa symboler identifierar Förenta staterna som det påvliga Roms ställföreträdande armé i segern 1989, såsom detta förebildas av Rabshakeh. Antiochos Magnus i verserna tio till femton representerar Förenta staterna, och såsom William Miller med rätta identifierade att ordet ”också” i vers fjorton etablerar en ny makt som träder in i den profetiska berättelsen, måste ”rövarna” representera en makt som är skild från antingen de ptolemeiska kungarna i söder, eller Antiochos, kungen i norr, eller Filip av Makedonien.

”Söderns kung betyder i denna vers, utan något tvivel, Egyptens kung; men vad som avses med ditt folks rövare förblir kanske ännu för somliga tvivelaktigt. Att det inte kan syfta på Antiochos, eller någon kung av Syrien, är uppenbart; ty ängeln hade i ett antal föregående verser talat om den nationen och säger nu: ’också ditt folks rövare’ etc., vilket tydligt antyder någon annan nation. Jag medger att Antiochos kanske verkligen plundrade judarna; men hur skulle detta kunna ’stadfästa synen’, då Antiochos ingenstans i synen omtalas såsom utförande

någon handling av det slaget; ty han hörde till det som i synen kallas det grekiska riket. Vidare måste 'stadfästa synen' betyda att göra den säker, fullborda eller uppfylla densamma." William Miller, Miller's Works, Lecture 6, 89.

"Antiochos" var ett namn som många av kungarna i det syriska seleukidiska riket valde. Grundaren av detta rike var Seleukos Nikator, och någonstans mellan tjugosex och trettio kungar utgjorde hela raden av seleukidiska kungar. Många av dessa kungar valde namnet "Antiochos", liksom de många påvarna väljer tronnamn när de utses till påvar. Påvarna är alla "antikrist", vilket betyder "mot Kristus". Ordet "anti" betyder "mot". Som antikrister har de tagit namnet av sin andlige stamfader, som är Satan. Satan och påvarna identifieras båda som antikrist i den inspirerade uppenbarelsen.

"Antikrists beslutsamhet att fullfölja det uppror som han påbörjade i himlen kommer att fortsätta verka i olydnadens barn." Testimonies, band 9, s. 230.

En påve är en representant för Satan, och således är de båda emot Kristus och därför "antikrist". De väljer ett namn när de tillträder ämbetet som påve och blir Satans jordiske representant.

"För att trygga världsliga vinster och hedersbetygelser leddes kyrkan att söka gunst och stöd hos jordens stormän; och sedan hon därigenom hade förkastat Kristus, förmåddes hon att ge sin trohetslydnad åt Satans representant — biskopen i Rom." The Great Controversy, 50.

På deras gärningar skall ni känna igen dem, och påvarna fortsätter samma verk som Satan.

"Genom påven i Rom har samma verk bedrivits här på jorden som bedrevs i himlens salar före mörkrets furstes fördrivning. Satan sökte ändra Guds lag i himlen och att tillhandahålla ett eget tillägg. Han upphöjde sitt eget omdöme över sin Skapares och satte sin vilja över Jehovas vilja och förklarade därigenom i praktiken Gud vara felbar. Påven följer också samma väg och gör, då han gör anspråk på ofelbarhet för egen del, försök att anpassa Guds lag efter sina egna föreställningar, i tron att han kan rätta de misstag som han menar sig se i himlens och jordens Herres stadgar och bud. Han säger i praktiken till världen: Jag skall ge er bättre lagar än Jehovas. Vilken förolämpning är inte detta mot himlens Gud!" Signs of the Times, 19 november 1894.

Även om Seleukos Nikator grundade det seleukidiska riket, valde många av de efterföljande kungarna namnet "Antiochos", till ära, inte för Seleukos, utan för hans far. Seleukos' far, Antiochos, var en adelsman och en general i tjänst hos kung Filip II av Makedonien, som var Alexander den stores far. Denna adliga ställning och militära bakgrund bidrog till att lägga grunden för Seleukos' egen framstående ställning och efterföljande upphöjelse till makten efter Alexander den stores död.

Seleukos' rike upprättades när han tog kontroll över tre av de fyra områdena i Alexanders rike. Rom erövrar också tre geografiska makter för att ta kontroll och bli kungen i norr. När Seleukos hade säkrat öst, väst och norr blev han kungen i norr i den historiska berättelsen, och hans huvudstad var staden Babylon. Många av de efterföljande kungarna valde namnet "Antiochos" när de besteg den norra tronen för att hedra sin politiske stamfader. Parallellen är lätt att se, om du väljer att se. Om du inte gör det, gör du det inte.

Namnet "Antiochos" (Ἀντίοχος på grekiska) kommer från de grekiska leden "anti" (som betyder "mot" eller "motsatt") och "ocheo" (som betyder "att hålla fast vid" eller "att upprätthålla"). De nordliga kungarna valde namnet för att bevara sitt politiska arv från fadern, på samma sätt som antikrist (påvarna) väljer namn när de börjar regera. Liksom påvarna är representanter för sin fader, djävulen, så utgör också Antiochosgestalterna i det syriska riket förebilder på representanter för sin fader. I denna tillämpning representerar Antiochos ett ombud för sin fader. Ombudet för den påvliga makten år 1989 var Förenta staterna, och det sekulära vittnesbördet bekräftar förhållandet mellan antikrist, påven Johannes Paulus II, och Ronald Reagan i deras arbete med att få det forna Sovjetunionen på fall.

I verserna tio till och med sexton har den första och den sista versen direkta hänvisningar till verserna fyrtio och fyrtioett. Vers tio motsvarar direkt vers fyrtio. Vers sexton motsvarar direkt vers fyrtioett. Verserna representerar den del av Daniels profetia som avser de sista dagarna.

"Den bok som var förseglad var inte Uppenbarelseboken, utan den del av Daniels profetia som avsåg de sista dagarna. Skriften säger: 'Men du, Daniel, göm dessa ord och försegla boken intill ändens tid; många skall fara hit och dit, och kunskapen skall bli stor' (Daniel 12:4). När boken öppnades förkunnades det: 'Tiden skall inte längre vara.' (Se Uppenbarelseboken 10:6.) Daniels bok är nu avförseglad, och den uppenbarelse som Kristus gav åt Johannes skall komma till jordens alla invånare. Genom kunskapens tillväxt skall ett folk beredas att bestå i de yttersta dagarna...."

"I den första ängelns budskap kallas människorna att tillbe Gud, vår Skapare, som har gjort världen och allt som är däri. De har visat vördnad för en påvedörets institution och därigenom gjort Jehovas lag om intet, men kunskapen i detta ämne skall komma att öka." Selected Messages, book 2, 105, 106.

Vid ändens tid år 1989 utgör de sista sex verserna i Daniels elfte kapitel den "del av Daniels profetia som avsåg de sista dagarna". Detta insågs när den då blev öppnad, och detta öppnande frambragte en ökning av kunskapen om "påvedörets institution, som satte Jehovas lag ur kraft". Alfa och Omega illustrerar alltid slutet genom början, och den prövningsprocess som började 1989 var avsedd att frambringa två klasser av tillbedjare.

Och han sade: Gå din väg, Daniel, ty dessa ord skall förbli tillslutna och förseglade intill ändens tid. Många skall bli renade och gjorda vita och luttrade; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:9, 10.

Vi befinner oss nu i den sista perioden av denna prövningsprocess, ty striden om rövarna vid adventismens början upprepas nu. Att identifiera rövarna som Förenta staterna är att identifiera Antiochos som rövarna. Det är exakt samma strid som milleriterna och protestanterna stod i.

Vid prövningsprocessens slut, liksom vid dess början, som inleddes 1989, bryter Lejonet av Juda fram sigillet från "den del av Daniels profetia som avsåg de sista dagarna". År 1989 var det de sista sex verserna i Daniel elva, och vid slutet är det den dolda historien i vers fyrtio, som förebildas av verserna tio till sexton.

Vi kommer att fortsätta vår granskning av de sex konfliktlinjerna inom adventismens historia i de följande artiklarna. Den första av dessa sex kontroverser belyser den sista av dessa sex kontroverser. Vi kommer att använda den första och den sista kontroversen för att lägga de övriga fyra kontroverserna ovanpå dem, medan vi utvecklar de element som är involverade i rättfärdighetens fiendes ansträngningar att hindra Guds folk från att rätteligen urskilja ”synen”, vilken är fastställd genom symbolen Rom.

”Om vi inte förstår betydelsen av de ögonblick som hastigt försvinner in i evigheten och gör oss redo att bestå på Guds stora dag, skall vi vara otrogna förvaltare. Väktaren skall känna till hur långt natten har framskridit. Allt är nu omgivet av ett allvar som alla som tror sanningen för denna tid bör inse. De bör handla med hänsyn till Guds dag. Guds domar är nära att drabba världen, och vi behöver förbereda oss för den stora dagen.

”Vår tid är dyrbar. Vi har endast några få, mycket få nådedagar under vilka vi kan göra oss redo för det framtida, odödliga livet. Vi har ingen tid att slösa på planlösa handlingar. Vi bör frukta att endast skumma över Guds ords yta.” Testimonies, volym 6, 407.